

Henfende, kan jeg ikke komme videre end til henimod 20 Millioner, men overfor det aarlige Udbytte er Forskjellen jo ikke stor, naar jeg gaar ud fra, at samtlige hidtil Lovbestalede nydste Sernbaneanlæg i Alt ville medtage en 25 Millioner, vil det jo ses, at efter den Indtægt, der her er beregnet i § 3, vilde Renten blive omtrent 2 pCt. af en Kapital paa 25 Millioner Rd. De 473,200 Rd. ere den beregnede Indtægt af de hidtil anlagte Baner, og jeg bringer altsaa slet Intet i Anslag for de Baner, som endnu skulle anlægges. Det bliver vistnok saaledes en holdbar Paastand, at de nydste Sernbaneanlæg ville repræsentere en Værdi af Halvdelen af, hvad de have kostet. Jeg vil imidlertid for bestandig at gaa saa sikkert som muligt gaa ned til kun at beregne Værdien til $\frac{1}{2}$ af Anlægskapitalen, og naar jeg gaar ud herfra, kommer jeg jo til, at de Udgifter, der bevilges i det foreliggende Forslags § 26, ville tilveiebringe et Aktiv af $\frac{1}{4}$ Million, nemlig $\frac{1}{8}$ af 2 Millioner. Det er denne $\frac{1}{4}$ Million, som jeg lægger til den $\frac{1}{4}$ Million, som er tilstede, asiet fra Sernbaneanaktivet, og jeg kommer saaledes til det Resultat, at Fremgangen i Statsformuen efter dette Forslag vil være 1 Million. Nu er det selvfølgelig en Skjønssag, om man vil sige, at en Million er en tilstrækkelig Fremgang i et godt Aar, men det er tilvisse lige saa berettiget at sige, at det er tilstrækkeligt, som at det ikke er tilstrækkeligt; mig forekommer det at være en ganske god Fremgang, og det var paa Grundlag af disse Beregninger, at jeg i forrige Møde tillod mig at antyde, at jeg fandt en Forbrug af 4 Millioner af Reservecapitalen for at være forsvarlig, hvorfor jeg for mit Bedkommende, hvor Spørgsmaalet frembyder sig, vil indtage den Stilling, som fører til, at den Position, som jeg nu har tilkaldt mig, at drøfte, nemlig Positionen i § 10, I, 23, ved Salg af Reservecapitalens Beholdninger 4,000,000, virkelig kommer til at betyde 4 og ikke 3 Millioner. — At gaa tilbage til Bevægelsen i Statsformuen i de senest forløbne Finantsaar, saaledes som de ærede 5te kongevalgte Medlem har gjort, tør jeg ikke indlade mig paa. Derimod vil jeg tillade mig at slutte med en Beflæggelse af den

Erklæring, som det ærede Medlem afgav om, at denne Gang var den sidste, at han vilde give Thinget de tilbagegaaende Beregninger, med hvilke han hidtil har fremmet Forhandlingerne. Jeg beklager, at han har taget denne Beslutning, og skulde den være urokelig, kunde jeg fristes til at bede det ærede Medlem om at testamentere et andet Medlem sin Methode og sine Beregninger. Isaak vidnesfor at 13. og 14. Marts 1873

Sasle. Det var den Udtalelse af den høitærede Finantsminister, at han ikke danser Ministeriet for bundet til at udføre de Foranstaltninger, hvortil der er bevilget Midler i Finantsloven, som gav mig Anledning til at forlange Ordet, idet deri fordt den høitærede Minister som Støtte for denne Paastand i Folkethinget henviste til den 22aarige Praxis, som har vist sig ved alle Finantslovsforhandlinger og Regnskabsrevisioner. Da den høitærede Minister saaledes har henvist til Regnskabsrevisionen, har jeg troet, at det kunde have nogen Interesse at vide, hvilken Anskuelse der i denne Retning hersker i Statsrevisionen. Jeg kan imidlertid ikke gaa saa langt tilbage, at jeg kan tale om 22 Aar, men jeg har dog haft den Ære at være valgt til Statsrevisor i 7 Aar, og jeg er i det Tilfælde at kunne anføre et bestemt Exempel i saa Henseende, idet nemlig Statsrevisionen i det Møde i det første af disse Aar tog den Beslutning om denne Sag. Der var en Bevilling, som tidligere var givet efter Overenskomst mellem Indvigningsministeren og Rigsdagen, paa 200 Rd. til Instruenter og 1,200 Rd. aarlig til Arbejder ved en Dimmatrifulerung af Kjøbenhavn, og dette Arbejde skulde være fuldført i 4 Aar. I Aaret 1864—65 var det imidlertid endnu ikke afsluttet, men Ministeriet havde forlangt en Bevilling for 1866—67. Bedkommende Statsrevisor undersøgte da, hvorledes det stod sig med denne Sag, og fik der ved at se, hvor stor Forskjellen vilde have været for Statskassen, hvis Dimmatrifuleringen havde fundet Sted i rette Tid, og i en Antegnning udtalte han sin Misbilligelse af, at Arbejdet ikke var fremmet. Den Gang var Forretningsgangen i Statsrevisionen den, at Antegningerne, inden de bleve affendte, bleve